

Alyson Ratzeburgi — een soort, die hier ook wel zal voorkomen — waargenomen en anderen na hem eveneens.

Het is een heele voldoening, dat we weer enkele vraagteekens uit het veel te weinig bekende wespenleven in uitroepeteken kunnen veranderen!

Station De Bildt.

B. E. BOUWMAN.

DE FUUT.

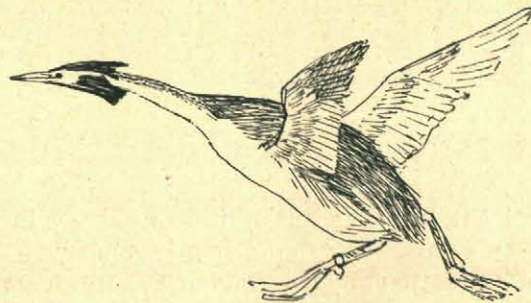

WIE in dezen tijd de wandeling doet door de Ankeveensche plassen langs de Dammerkade of door de Loosdrechtsche plassen (voetpad van de Alembertskade), het Breukelerveen, de Nieuwkoopsche plassen of om nog eens wat anders te noemen de meren van Giethoorn, treft het al heel slecht, indien hij niet een paar futen te zien krijgt. Hun satijnwitte borst verradt hen al van verre en als de zon helder schijnt, dan komt ook het blinkend kastanjebruin van den halskraag zeer duidelijk uit, vooral bij stil water, want dan vormt de futennek met zijn reflectie samen een groote staaf, afgesloten door twee bruine knoppen. Half Mei of einde Mei zijn die futen altijd nog met elkaar aan 't spelen en kunstenmaken. Zelfs als ze al eieren hebben, gaan ze af en toe samen spelemeien, wat ze des te gemakkelijker doen kunnen, daar ze toch de vuilwitte eieren met nestmateriaal dichtdekken.

't Zijn speelsche, vriendelijke dieren, al hebben ze ook den naam van woest en schuw te zijn. Op 't Naardermeer, waar ze nooit worden gejaagd, raken ze al meer en meer met den mensch vertrouwd en nu ze ten gevolge van de nieuwe vogelwet op geen der binnenwateren meer gejaagd mogen worden, is 't mogelijk, dat ieder wandelaar (in een bootje) zich in den omgang met deze interessante vogels zal kunnen vermeien.

Ik ga daar hoe langer hoe meer schik in krijgen. Het zoeken naar nesten geef ik langzamerhand op, er zijn al genoeg menschen, die dat doen. Ik doe nu maar mijn best, om een en hetzelfde terrein zoo dikwijls mogelijk te bezoeken en daar, of een goed ingerichte schuilplaats te betrekken, of een bezigheid te verrichten, die de vogels niet hindert, zoodat ze vertrouwen in mij krijgen. Hengelen

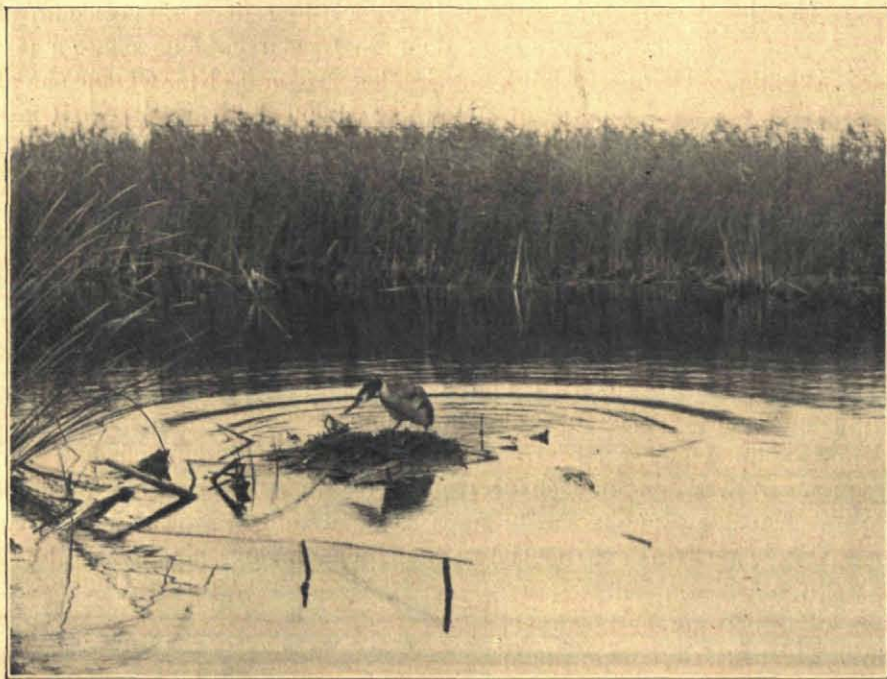
is daarvoor zeer geschikt, maar dat doe ik toch niet veel meer; met teekenen en bloemen observeeren kom ik toch veel verder. En nu is het mij dikwijls gebeurd, dat als ik met mijn bootje een uur of zoo had gelegen tusschen de

Hoe de fuut zijn aanloopje neemt, om van den grond op te vliegen.
(Naar een schets in Nos Oiseaux).

bloeiende waterlelies of gentianen, dat dan de fuut tusschen het riet vandaan kwam aanzwemmen uit gezelligheid of uit nieuwsgierigheid. Zigzagsgewijze kwam hij nader om op een gegeven oogenblik onder te duiken, maar dan liet hij eerst een diep gebrul hooren. Dan kwam hij weer boven, soms dook hij zelfs onder het schuitje door en dan begon het spelletje weer van voren af aan, afgewisseld met duikboot-exercities, want daar is de fuut heel handig in, en 't is nog al een merkwaardig gezicht, om enkel zoo 'n dik hoofd op een dun steeltje door het water te zien gaan, den romp geheel onder gedompeld.

Het brullen geschiedde vóór het onderduiken zoo regelmatig, dat ik wel eens

Naardemeer.

De Fuut stapt vlug op zijn nest.

Foto A. BURDET.

gedacht heb, dat hij 't alleen deed om lucht uitte stooten, teneinde zich zwaarder te maken. Maar later heb ik toch wel gemerkt, dat hij brult uit tevredenheid of door opwinding en vooral in stille zomeravonden wordt hij zangerig te moede. 't Is dan heerlijk op de plassen, de karekieten en rietzangers beginnen nog eens frisch opnieuw te zingen en er komt geen eind aan 't zacht geratel van de snor, dat zelfs uit 't onophoudelijk kikkergeruisch nog duidelijk te hooren is. Af en toe weerklinkt het geboem van de roerdompen, de meerkoeten keffen, of 't is, alsof iemand met een houten hamer een paaltje in den grond drijft; dat moet het woudaapje doen. Ineens blinkt het in 't spiegelgladde water wit en zwart,

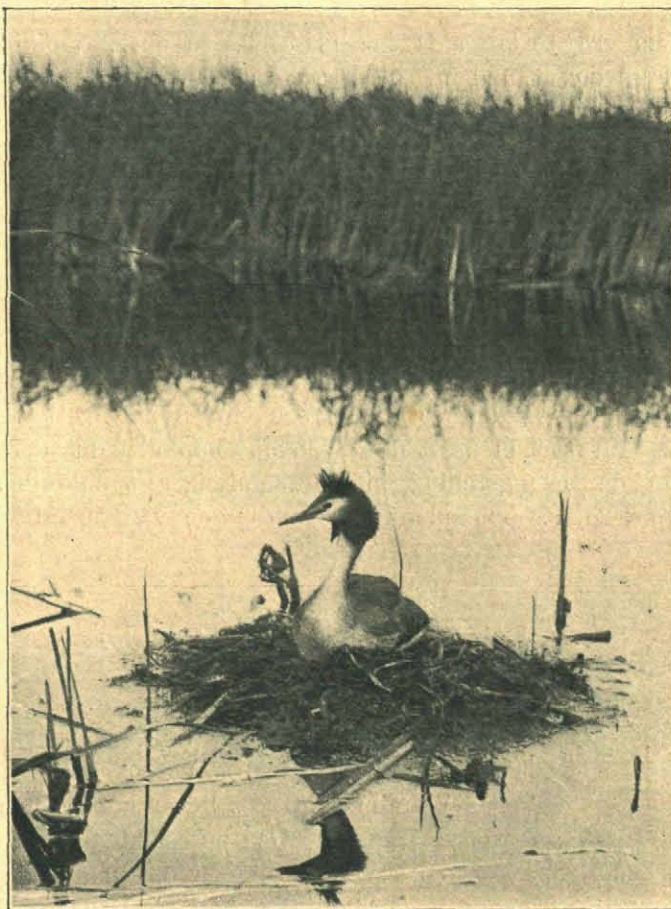
dat is een troep kievieten, die vlak over den waterspiegel heen hun speelvlucht komen houden, voordat ze aan den oever hun avondbad gaan nemen. En onderwijl zwemt de verheugde fuut tusschen de bloemen, al maar brullend.

Onlangs zijn omtrent dezen aardigen vogel zeer interessante waarnemingen gepubliceerd in „Nos Oiseaux”, bulletin de la Société romande pour l'étude et la protection des oiseaux”

en wel door A. Richard te Neuchâtel, de voornaamste voorman van de vogelbescherming in Fransch sprekend Zwitserland. Hij vond een fuut halfdood in een vischnet en nam het beest in zijn rucksack mee naar huis, een paar uren ver. Thuis gaf hij hem een zinken bak met water, een vierkanten meter groot, in een oud atelier 10 bij 4 meter. Naumann naslaande, vond hij dat de fuut zich voornamelijk voedt met insecten, maar daar 't niet aanging, om daarvan een voldoende hoeveelheid bijeen te krijgen gaf hij hem visch, waarvan de vogel die gemiddeld nuchter 700 gram woog per dag 157 gram at. Het zwaarste rantsoen dat hij op een dag verorberde woog 227 gram, het hoogste gewicht dat de

vogel zelf bereikte was 810 gram. Hij at dus per dag $\pm \frac{1}{4}$ van 't gewicht van zijn lichaam. Groote visschen kon hij niet verzwelgen; de grootste wogen 60 gram, en als de prooi hooger was dan 4.4 cM., kon hij er niet mee terecht. Geen wonder, dat de fuut verzot is op de ronde paling!

't Was merkwaardig, zoo gauw als 't dier mak was. Binnen weinig dagen at hij uit de hand, liet zich opnemen, spartelde niet tegen bij 't wegen en liet

Naardemeer.

Mannetje van de Fuut op zijn nest.

Foto A. BURDET.

zich gewillig in allerlei houdingen fotografeeren. 's Nachts verliet hij gaarne zijn vijver en ging wat rondloopen in zijn kamer. Hoe dikwijls heeft men niet verteld, dat een fuut niet gaan of staan kan. Inderdaad kan hij heel ferm stappen, al is hij dan ook gedwongen, een voor een vogel nog al ongewoon stand aan te nemen, doordat zijn pooten zoover achteruit staan. Hij weet zich evengoed te redden als de aalscholver en pinguins.

Eindelijk was de vogel zoover hersteld en aangesterkt, dat Richard besloot hem vrij te laten en daarbij deed zich de gelegenheid voor, om te onderzoeken, of hij ook van den grond kon opvliegen. Uit 't water, dat gaat vlot genoeg en hij vliegt ook heel snel met vlugge wiekslagen: een ongewoon uitzienende in hoofdzaak witte vogel, met dikken bruinen kop.

Nu, Richard en zijn vrienden dan brachten den vogel, na hem een aluminium ring te hebben aangelegd, naar een open zandige plek, 350 meter van het meer af. In 't eerst bleef de vogel rustig zitten, maar opeens, en nog tamelijk onverwachts staat hij op, rent over den grond, achttien meter ver en vliegt dan in volle vaart naar zijn dierbaar meer.

Richard en zijn vrienden stappen naar huis, overtuigd dat ze hun vogel wel nooit zullen weerzien en alleen misschien zijn overlijdingsacte mettertijd zullen ontvangen in den vorm van een versleten ringetje van aluminium.

Intusschen heeft de gevangenschap van dit dier er zeer veel toe bijgedragen, om de belangstelling in de „zandreiger of aalduiker“ te vermeerderen en hem welwillender behandeling te verzekeren van onzen kant.

JAC. P. THIJSSSE.

DE DIATOMEËN-AARDE VAN RENKUM.

ET eenigen schroom hebben we, hetgeen hieronder volgt, neergeschreven. Met schroom, want op het gebied der diatomeëen kunnen we ons zelf slechts tot de leeken rekenen.

Waarom dan niet liever gezwegen en aan meer bevoegden het woord gelaten? Gaarne hadden we dat gedaan, doch die meerbevoegden.... zwijgen. Wel wordt ook op dit gebied der natuur veel onderzocht en geschreven, doch de resultaten van die onderzoekingen zijn gewoonlijk alleen bestemd voor vaklieden. Dat er ook nog stervelingen zijn, die nimmer een diatomee gezien hebben, ofschoon deze wezens behooren tot de meest verbreide op aarde, schijnt nu eenmaal bij het meerendeel van hen, die zich meer speciaal met de studie van deze prachtige vormen uit het rijke natuurleven hebben bezig gehouden, niet op te komen. Hoe is het anders te verklaren, dat in de inhoudsopgaven van alle 18 tot nu toe verschenen jaargangen van dit tijdschrift het woord diatomee zelfs niet voorkomt? ¹⁾

¹⁾ Zie echter het artikel op blz. 471 van de 19e jaargang. RED.